Образа на Борис Морев и образа на Ирина в романа "Тютюн

Публикувано от **Simonsita** на **22.04.2010**

Образа на Борис Морев и образа на Ирина в романа "Тютюн" на Д. Димов

можещ млад човек. Ирина не обиква Динко - той е близък, познат, типичен за обстановката в градчето младеж, носи в себе си духа на беднящината и утопията. В София младото момиче живее затворено ("романтично и саможиво"), като все повече се подава на влиянието на хайлайфа, на мечтата си да заживее като съвременна принцеса. Невъзможността да влезе в този свят като законна съпруга я кара да търси други пътища . Ирина се примирява да бъде любовница, да бъде продавана, да стане част от бита на Борис. Безразличието все повече я обхваща, изхабява хуманизма й, унищожава някогашните й стремежи и страсти. Понякога внезапно и неочаквано за околните, тя става отново предишната романтична Ирина - напуска новогодишното празненство заради едно болно дете, помага на Лила, мъчи се да спаси Динко. Ирина разбира , че е станала своеобразен паразит, че е наказа за греховете си като смоковницата от евангелието - утробата й е безплодна, тя не може да се радва на най-голямото женско щастие- майчинското. Завършила медицина в столицата, станала любовница на богаташа Борис, спечелила място в обществото на богатите, Ирина си остава момичето от малкото градче, бюргерска девойка с манталитета на Гьотевата Маргарита. Тя е мечтаела за дом, за семейство, за деца. Не е получила нито едно то трите. Изгубила е и никога невидяната в реалността любов на Борис. Останала сама Ирина слага край на мъките си - защото за нея по-нататъшното съществуване е мъка, носене на житейски товар, гаснене в един нов и враждебен свят. Ирина не успява да достигне миражите си, не успява да превърне мечтите се в реалност. Разбрала , че миражът е само лъжлив образ, фалш и желание да вървиш напред, да не виждаш пясъците наоколо си? Защото Ирина живее сред миражи - общество, което носи маска на благополучие, хора, които като в огромен карнавал крият лицата си зад думи и възприети маниери, любим който е чужд съпруг, и сводник и търгаш.

Д. Димов и в този си роман си остава психолог, изследовател на неизбродимите тайни на човешката душа, носител на европейското в родната класика. Затова и партийно-социалните критици не са успели да унищожат силата на романа - проследяването на стремежите към духовните миражи, анализа на страстите и идеите на човешките личности.

© 2010-2024